

Mike Davis: Inte revolution – ännu

[Ur *Jacobin Magazine*, 16 november 2016. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Vi ska motstå frestelsen att övertolka valet av Trump som USA:s artonde Brumaire eller 1933.* Progressiva som tror att de vaknar upp till ett annat land ska lugna ner sig, ta ett djupt andetag och fundera över de faktiska valresultaten i de avgörande staterna.

Data är givetvis ofullständiga. De ledande vallokalsundersökningarna, som Pew och Edison, är knappast felfria i hur de samlar in uppgifter, och sista ordet om valdeltagandet och hur det var sammansatt måste vänta till efter befolkningsundersökningarna under de kommande ett eller två åren. Icke desto mindre kan rapporterna på länsnivå göra det möjligt med en del berättigade observationer.

1.

Först uppgavs valdeltagandet vara betydligt lägre än 2012, men senare rapporter anger samma procentandel röstande (omkring 58%), om än med en mindre del för de stora partierna. Minoritetspartierna, med Libertarian Party i täten, ökade sitt röstetal från 2 till 5% av alla röster.

2.

Med undantag för Iowa och Ohio var det inga jordskredssegrar för Trump i de viktigaste staterna. Han fick ungefär lika många röster som Romney [2012], med lägre siffror i städerna och högre i jordbruksområdena och totalt sett samma resultat. Hans sammanlagda segermarginal i Wisconsin, Michigan och Pennsylvania var rakbladstunn, omkring 107.000 röster.

3.

Den stora överraskningen i valet var inte den kraftiga svängningen till Trump inom den vita arbetarklassen utan istället att han lyckades behålla Romneys väljare och till och med lyckades lite bättre än den sistnämnde bland evangeliska kristna, för vilka valet betraktades som en sista försvarsställning. På så sätt kombinerades på ett kraftfullt sätt populism och främlingsfientlighet med den traditionella konservativa agendan, men utan att tränga undan den.

4.

Den avgörande faktorn för republikanernas seger var Trumps cyniska pakt med de religiösa konservativa efter Ted Cruz' nederlag i primärvalen. Han gav dem fria händer att skissera partiets plattform vid konventet, och slog sig sedan ihop med en av deras populära hjältar, Mike Pence från Indiana, till namnet katolik och deltagare i en evangelisk jättekyrka. För rätt-till-livet-anhängarna

* Artonde Brumaire – när Napoleon tog över makten och kontrarevolutionen efter den franska revolutionen inleddes. 1933 – det är Hitler och nazismen tog makten i Tyskland – öa.

stod givetvis kontrollen över Högsta domstolen på spel, och en sista chans att upphäva *Roe v Wade* [utslag i Högsta domstolen om rätten till abort]. Det kan förklara varför Clinton, som till skillnad från Obama lät sig identifieras med sena aborter, fick 8% lägre siffror än honom bland latin-amerikanska katoliker.

5.

Att vita arbetare som röstat på Obama gick över till Trump var en avgörande faktor huvudsakligen i ett antal industriområden längs sjöarna i Michigan, Ohio och Pennsylvania – Monroe, Ashtabula, Lorain, Erie och så vidare – som upplever en ny våg av förlust av jobb till Mexiko och den amerikanska Södern. Denna region är det mest synliga centrumet för revolten mot globaliseringen.

I andra fattiga områden – kolområdena i sydöstra Ohio, det tidigare stenkolsbältet i östra Pennsylvania, Kanawhadalen i West Virginia, textil- och möbelstäderna i North och South Carolina och överhuvudtaget i Appalacherna – brukar republikanerna ha stöd bland arbetarna under presidentvalen (men inte alltid i den lokala eller delstatliga politiken). Massmedia har haft en benägenhet att slå ihop dessa äldre och nya skikt av ”förlorade demokrater”, och har på så sätt förstorat Trumps framgångar.

6.

Jag har inte lyckats hitta tillförlitliga uppgifter om icke lågutbildade vita i de avgörande staterna eller nationellt. Enligt den dominerande beskrivningen mobiliserade Trump både icke röstande demokrater och sådana som hade ändrat sig, men rörelserna är oberoende av varandra och deras tyngd är oklar i stater som Wisconsin eller Virginia (som Clinton vann med liten marginal) där andra faktorer som valdeltagandet bland svarta och de stora könsskillnaderna troligen var viktigare.

7.

En avgörande grupp högutbildade vita republikanska kvinnor verkar ha anslutit sig till Trump under den sista kampanjveckan, efter att i tidigare opinionsundersökningar ha tvekat. Det har av flera kommentatorer, inklusive Clinton själv, tillskrivits Comeys överraskande intervention och en förnyad skepsis mot hennes ärlighet. Dessutom uppvägdes ogillandet av Trumps sexuella övergrepp av avsky mot Bill Clinton, Anthony Weiner och Patrick Murphy. Som ett resultat gjorde Clinton bara små och ibland inga framsteg i avgörande republikanska förstäder i Milwaukee, Philadelphia och Pittsburgh.

8.

En femtedel av Trumps väljare – det vill säga ungefär 12 miljoner – uppgav att de hade en negativ syn på honom. Inte att undra på att opinionsundersökningarna blev så fel. ”Det finns inget liknande fall”, skrev Washington Post, ”där en kandidat har vunnit presidentvalet med färre väljare som ser positivt på honom, eller ser fram mot hans regering, än förloraren.”

Många av dessa kan ha varit evangeliska kristna som röstade på plattformen, inte personen, men andra ville ha en förändring i Washington till varje pris, även om det innebar att man placerade en självmordsbombare i Ovala rummet.

9.

Till och med Catoinstitutet verkar tro att valresultatet ska tolkas som en förlust för Clinton, inte en seger för Trump. Hon lyckades inte ens komma nära Obamas resultat 2012 i avgörande län i Mellanvästern och Florida. Trots ihärdiga ansträngningar i sista minuten kunde presidenten inte överföra sin popularitet (högre än Reagans 1988) till sin gamla motståndare. Samma sak för Sanders.

Även om uppgifterna är omtvistade och kanske har misstolkats av David Atkins i *American Prospect*, så antyder Edison/*New York Times*' vallokalsundersökningar att Trump bara gjorde lite bättre ifrån sig bland vita än Romney, kanske bara 1%, men ”slog honom med 7% bland svarta, 8% bland latinamerikaner och 11% bland asiatiska amerikaner.”

10.

Oavsett om det var fallet eller inte, så räcker det lägre valdeltagandet bland svarta i Milwaukee, Detroit och Philadelphia ensamma för att förklara det mesta av Clintons nederlag i Mellanvästern. I södra Florida gjorde massiva ansträngningar att demokraterna lyckades få fler röster, men det uppvägdes av ett minskat valdeltagande (i huvudsak svarta väljare) i Tallahassee, Gainesville och Tampa.

11.

Om vi ska vara rättvisa var inte hela det minskade valdeltagandet bland svarta en bojkott av Clinton. Utan tvivel spelade bortträngning av väljare en viktig om än hittills inte bedömd roll. ”Vissa stater” rapporterar en studie, ”har stängt vallokaler i massiv skala. I Arizona minskade nästan vartenda län antalet vallokaler. I Louisiana minskade 61% av kommundelarna antalet vallokaler. I vårt begränsade exempel i Alabama stängde 67% av länen vallokaler. I Texas minskade 53% av länen i vårt begränsade exempel antalet ställen att rösta på.” Det finns också tecken på att diskriminerande krav på identitetskort för att rösta – juvelen i Scott Walkers kontrarevolutionära krona – i betydande grad minskade röstsiffrorna i låginkomstområden i Milwaukee.

12.

En alternativ förklaring till Clintons dåliga resultat i Wisconsin och Michigan var att unga (00-generationen) Sandersväljare övergav henne: i båda staterna var Jill Steins siffra större än marginalen i Clintons förlust. De Grönas röstsiffror i Pennsylvania och Florida var också betydande (49.000 respektive 64.000). Men Gary Johnson [Libertarian Party], som trots att han inte har en aning om världspolitik fick 4.151.000 röster, skadade troligen Trump mer än Clinton.

13.

Sedan Howard Deans revolt 2004 har progressiva demokrater kämpat i motvind mot partiets lojala medlemmar för att få till stånd en strategi för alla 50 staterna som satsar på att bygga en bas i annars partiskt valkretsindelade republikanskt dominerade distrikt. Demokratiska partiets konsekventa underlåtenhet att göra en större satsning på demokraterna i Texas – en stat där minoriteten nu har majoritet – har sedan länge varit en öppen skandal.

Clintons kampanj hade gott om pengar men uppenbarligen ont om intelligenta personer, och satte ihop en katastrofal strategi. Hon underlät till exempel att besöka Wisconsin efter konventet, trots varningar om att Scott Walkers upphetsade anhängare helt och fullt stod bakom Trump.

På samma sätt dissade hon jordbruksminister Tom Vilsacks råd att upprätta ett ”jordbruksråd” av den sort som hade fungerat så bra för Obama under hans primärvals- och presidentvalskampanjer i Mellanvästern. 2012 lyckades han få 46% av rösterna i småstäder i Michigan och 41% i Wisconsin, att lägga till sin majoritet i storstäderna. Hennes resultat blev 38 respektive 34%.

14.

Ironiskt nog kan Trump ha haft en fördel av det dåliga stöd som bröderna Koch och andra konservativa stondonatorer gav honom, när de istället prioriterade att rädda republikanernas majoritet i kongressen. Nu blev Comeys brev till kongressen lika mycket värt som Clintonfientliga annonser för 500 miljoner dollar, samtidigt som republikanska kandidater till lägre poster fick en oväntad ekonomisk livlina.

15.

Men min betoning av hur oviss och skör Trumps koalition är måste åtföljas av en varning om hur giftig hans politik är. Som jag har hävdad i en annan artikel, har Trump inte så kort stubin och är inte så opportunistisk som det oftast framställs. Hans kampanj tryckte systematiskt på alla de knappar som förknippas med den vita nationalistiska högern, vars gudfar är Pat Buchanan och vars Goebbels-kopia är Stephen Bannon.

President Obama tröstar oss med att Trump är ”icke ideologisk”. Okej, men Buchanan och Bannon har massor av ideologi och den kallas för fascism. (Ni som tycker att det är en överdrift och att fascismen är ute, var vänliga och besök Buchanans webbplats och bläddra fram till hans mest populära spalter. En beskyller Polen för att ha startat Andra världskriget och en annan hävdar i grund och botten att svarta borde betala skadestånd till vita.)

16.

David Axelrod hävdar att det bara har tagit en vecka för republikanerna att helt och hållet ”fånga in” Trump, och Robert Kuttner håller med. Kanske.

Trump kommer säkert att försöka infria sitt löfte till de kristna och ge dem Högsta domstolen – ett mål som Mitch McConnell kan underlätta med hjälp av ”kärnkraftsalternativet” i senaten. På

samma sätt kommer Peabody, Arch och de andra kolbolagen att få nya tillstånd att förstöra jorden, invandrare kommer att offras till lejonen och Pennsylvania kommer att välsignas med en lag om "rätt till arbete". Och givetvis skattesänkningar.

Men i frågan om socialförsäkringar, sjukvård, minskade utgifter på infrastruktur, tulltaxor, teknologi och så vidare är det nästan omöjligt att tänka sig ett perfekt giftermål mellan Trump och de institutionella republikanerna som inte överger hans arbetaranhängare. Låneinstitutens bankdirektörer styr fortfarande universum.

17.

Därför är det inte svårt att tänka sig ett framtida scenario där den yttersta högern till sist bryter med eller utesluts ur administrationen och snabbt befäster en tredje politisk kraft kring den utvidgade bas som den har erövrat tack vare Trumps demagogi. Eller en annan möjlighet att Trumps skadliga affärer och motsägelsefulla inrikespolitik kan kasta in landet i en ny depression och Silicon Valley till sist tar sitt ansvar för att rädda Demokratiska partiets mitt och vänster.

Men oavsett dessa hypoteser så måste de ta hänsyn till den verkliga revolutionen inom amerikansk politik, Sanders' kampanj. Det är att högskoleutbildade inte kan göra karriär eller till och med får det sämre, i synnerhet de som kommer från arbetar- eller invandrarbakgrund, som är den viktigaste nya samhällseliga verkligheten, inte rostbältets långa dödskamp. Jag säger det trots att jag inser hur mycket energi förlusten av fem miljoner industrijobb under det senaste decenniet, mer än hälften av dem i Södern, har givit till den ekonomiska nationalismen.

Men oavsett hur Trumps styre utvecklas så kan det inte förena den unga generationens ekonomiska svårigheter med de äldre vita arbetarnas problem. Och samtidigt visade Sanders att missnöjet i de centrala regionerna kan samlas under paraplyet "demokratisk socialism", vilket ger nya New Deal-förhoppningar om en Ekonomisk rättighetsförklaring. Demokraternas etablissemang befinner sig i tillfällig förvirring och därmed har Sanders och Warren verkligen möjligheter att genomföra politiska förändringar ("avgörande omgrupperingar" med en nu omodern formulering). Vi måste skynda oss.